

словия не ни турнахъ. Знаешъ ли ти, че сме останъли само съ Търново и то — по-вечето сѣ на Петрува страна? Но да не те смущаватъ твърдѣ много условията. Работата е въ това, че съ помощта на императорскитѣ легиони ние ште можемъ да се удържимъ и укрѣпимъ на престолътъ, а сътнѣ — лесно изгонваме ний Гърцитѣ. Всичкото е сега — да смажемъ Петра и се укрѣпимъ на престолътъ. А това ште стане. Ти напусто толкосъ мислишъ и се безпокоишъ. а съ това и на всичкитѣ докарвашъ страхъ и отчаение...

Иванку (става).

Ехъ, брате! не сѣмъ умисленъ азъ, зашото Петъръ има успѣхъ, нито ме е страхъ мене отъ императорскитѣ легиони. Но азъ не могъ да намѣрижъ покой на душата си... Искамъ да бѣдѣ спокоинъ, веселъ, но не могъ! Асѣнь право каза: тежка била Българската корона, брате... (клати глава и начева да се разхожда).

Драгомиръ (става и той).

Нима Асѣнь бѣше по-достоинъ...

Иванку (спираще се на срѣшта му).

Драгомире! помнишъ ли ти Асѣня? помнишъ ли ти неговътъ хубавъ, кротъкъ погледъ, неговото весело и умилно лице? Тойзи Асѣнь не ми дава мира, Драгомире. Той е винъги предъ очитѣ ми... И колкото по-много време минава, толкова по-често и ясно ми се евява той... Азъ виждамъ неговътъ кротъкъ погледъ, неговата хубава усмивка... виждамъ, Драгомире, раната му... И какъ ме изгледа той тогава!...

Драгомиръ (клати глава).

Какво дѣтинство! И сега, когато трѣба най-повече да насърчаваме войската... Та ти така ште погубишъ и насъ и себе-си, Иванко!

Иванку.

И никъдъ не намирамъ азъ покой, Драгомире! Душата ми жаднѣе за покойствие, но не го намира никъдъ... И за-